

Nr 294.

Af herr **Ericsson** i Ofvanmyra, m. fl., i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändringar i gällande provinsialläkartaxa.

I Kungl. Maj:ts till innevarande års riksdag aflämnade proposition nr 32 finnes bilagdt förslag till ändringar i gällande taxa för arfvode åt vissa i civil tjänst anställda läkare för enskild sjukvård och för intyg, meddelade på enskild begäran, äfvensom för tjänstförrättningar, verkställda enligt gällande instruktion eller myndighets uppdrag, öfver hvilket förslag Kungl. Maj:t med berörda proposition afser att inhämta Riksdagens yttrande.

Vid jämförelse mellan den föreslagna taxan och den nu gällande befinner, att Kungl. Maj:t föreslagit en högst väsentlig höjning af det arfvode, provinsialläkarne äga uppbära. Så t. ex. för rådfrågning i läkarens bostad eller annorstädes, med eller utan recept, föreslås arfvodet till 1—3 kronor mot endast 1 krona i gällande taxa. Vid sjukbesök på längre afstånd än en half mil från läkarens bostad föreslås läkararfvodet utgå med 1 krona 50 öre—3 kronor för hvarje öfverskjutande börjad halfmil intill fyra mil, mot nu endast 1 krona 50 öre. Och vid sådana resor, då arfvodet för besöket beräknas efter den tid, som för färden åtgår, föreslås arfvodet skola utgå med 2—3 kronor för hvarje börjad timme, intill tio timmar, mot endast 2 kronor nu. För läkarvård åt vissa fattiga eller mindre bemedlade, för hvilka kommun åtagit sig betalningsskyldigheten, föreslås arfvodet skola utgå med tre fjärdedelar af det lägsta arfvodesbeloppet i stället för nu hälften.

I annat sammanhang har Kungl. Maj:t förelagt Riksdagen för-

slag, åsyftande att åstadkomma bättre läkarvård å landsbygden, men det kan med skäl ifrågasättas, huruvida en höjning af arfvodes-taxan för provinsialläkarne, såsom här stülles i utsikt, är förenlig med detta syfte. Många finnas, som redan med nuvarande taxa ej äga råd att vid sjukdomsfall söka läkare, och skulle den höjas på sätt nu föreslagits, komme säkerligen deras antal att afsevärdt ökas.

Stora betänkligheter synas därför förefinnas mot att höja de arfvoden, som nuvarande taxa bestämmer. Och dessa betänkligheter ökas ännu mera, då man af de föreslagna ändringarna finner, att arfvodena skola utgå efter graderad skala, afpassad efter läkarens subjektiva uppfattning af den hjälpsökandes ekonomiska ställning. Sant är visserligen, att personer i burgen ställning kunna underkasta sig ökade kostnader för erhållen läkarhjälp, men å andra sidan torde det vara uppenbart, att vid denna skalas tillämpning ledes läkaren in på det rena godtyckets område.

Dessa farhågor delas äfven af Konungens befallningshafvande i Jämtlands län, som i sitt utlåtande härom yttrat, »att stora betänkligheter synas föreligga mot en gradering af arfvodesbeloppen enligt § 1 mom. 2 af förslaget. En sådan gradering, lagd i läkarens egen hand, blefve enligt Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvandes mening för honom ytterst svår att rättvist verkställa, den blefve med all säkerhet högst ojämn, allt efter läkarnas förmåga och begär att se sig själfva ekonomiskt till godo samt därför olidlig.»

Vi äro således af den mening, att en höjning af taxan på sätt Kungl. Maj:t föreslagit är mycket olämplig.

Bestämmelserna i nu gällande taxa äro i enlighet med det förslag Riksdagen 1890 själf uppgjorde, och hvilket förslag Riksdagen var så angelägen om skulle blifva gällande, att Riksdagen såsom villkor för bifall till den då föreslagna höjningen i provinsialläkarnas aflöningsbelopp satte, att Kungl. Maj:t skulle godkänna denna taxa.

Oss synes som om ingen anledning förefunnes att nu frångå denna ståndpunkt, då en ny reglering af provinsialläkarnas löneförmåner föreligger till antagande. Förefunnes fog för höjning af provinsialläkarnas existensvillkor, så bör sådan beredas dem genom höjning af deras löneförmåner, men ej genom förhöjd taxa, och då nu förslag till löneförhöjning föreligger till afgörande, bör ett bifall därtill kunna vara tillfylles.

Med stöd af hvad sålunda anförts hemställes vördsamt,

att Riksdagen i anledning af Kungl. Maj:ts förevarande proposition måtte göra det uttalande, att nu gällande provinsialläkartaxa bör bibehållas oförändrad.

Stockholm den 6 februari 1911.

<i>Ollas A. Ericsson.</i>	<i>C. J. Berggren.</i>	<i>Nils Larsson.</i>
<i>J. M. Juhlin.</i>	<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>C. A. Danielsson.</i>
<i>J. A. Jonsson.</i>	<i>C. Sandquist.</i>	<i>Wilh. Andersson</i> i Resebo.
<i>Adolf Janson.</i>	<i>Karl Karlsson</i> i Mo.	<i>Nils Jönsson.</i>
<i>C. E. Johansson</i> i Berga.	<i>Olof Jonsson.</i>	<i>K. Malmberg.</i>
<i>J. A. Peterson.</i>	<i>David Pettersson.</i>	<i>Smeds Lars Olsson.</i>
<i>F. A. Bäckström.</i>	<i>J. Rehn.</i>	<i>P. N:son Bosson.</i>
<i>Ede. Andersson.</i>	<i>Eshjörn Persson.</i>	<i>A. Gustaf Månsson.</i>
<i>I. Bergman.</i>	<i>A. C. Gunnarsson.</i>	<i>Gust. Gustafsson.</i>
<i>M. Johansson.</i>	<i>O. G. Erikson.</i>	<i>Sam. Söderberg.</i>
<i>Edvard Johansson.</i>	<i>Carl F. Sjöberg.</i>	<i>J. E. Cervin.</i>
<i>C. Gripenstedt.</i>	<i>Linus Lundström.</i>	<i>Gustaf Strömberg.</i>
<i>D. Persson</i> i Tällberg.	<i>E. O. Mörtsell.</i>	<i>P. M. Olsson.</i>
<i>Johan Olofsson.</i>	<i>Oskar N. Olsson.</i>	<i>J. Bromée.</i>
<i>Sten Nordström.</i>	<i>S. J. Larsson.</i>	<i>Bernhard Nilsson.</i>
<i>Fr. Berglund.</i>	<i>Nils Nilsson.</i>	<i>Oscar Bogren.</i>

<i>Albin Ahlstrand.</i>	<i>John Erlansson.</i>	<i>R. G. Hamilton.</i>
<i>B. P. Ersson.</i>	<i>J. Lindgren.</i>	<i>Johan Ericsson.</i>
<i>Anders Olsson.</i>	<i>A. Henrikson.</i>	<i>Aug. Ifvarsson.</i>
<i>Wilh. Andersson.</i>	<i>Carl Gustafsson.</i>	<i>P. Zimdahl.</i>
<i>E. Räf.</i>	<i>Joh. Andersson</i> i Stårte.	<i>Z. Åslund.</i>
<i>A. Hansson</i> i Solberga.	<i>Jonas Jonsson.</i>	<i>Joh. Ström.</i>
<i>Fr. Canell.</i>	<i>P. E. Hedström.</i>	<i>R. Karlsson.</i>
<i>Sixten Mogren.</i>	<i>Per Anderson.</i>	<i>J. P. Igel.</i>
<i>Joh. Norlén.</i>	<i>Ol. Olsson</i> i See.	<i>Lars Eriksson.</i>
<i>A. P. Gustafsson.</i>	<i>Ivan Scensson.</i>	<i>M. Ström.</i>
<i>P. Olsson.</i>	<i>P. Bengtson.</i>	<i>C. Riström.</i>
<i>W. Lundin.</i>	<i>Fr. E. Ahlfeengren.</i>	<i>Hans von Horn.</i>
<i>E. Åkerlund.</i>	<i>Joh. G. Svensson</i> i Betingetorp.	<i>Karl Martin.</i>
<i>Erik Andersson.</i>	<i>Ch. Meurling.</i>	<i>N. Edv. Lindberg.</i>
<i>Janne Tynell.</i>	<i>P. O. Lundell.</i>	<i>Hjalmar Rissén.</i>
	<i>Carl L. Olausson.</i>	

I motionens syfte instämma:

E. O. Magnusson.

Sig. A. Carlsson.